Ч. 3. Пятниця 5 (18) січня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

ТОРЖЕСТВО
вступленя на престол Впр. Митрополита
Андрея ґр. Шептицкого.

Дуже величаво відбуло ся нинї торжество інтронізациї Впреосьв. Митрополита Андрея. Вже вчера прибуло з провінциї кількасот сьвящеників; прибуло також богато сьвітскої інтеліґенциї і селян. На стрічу Впреосьвященого виїхали вчера рано до Галича крилошани львівскої капітули о. митрат Туркевич і о. Бачиньский, де дожидали достойного Архипастиря і нинї вСїли до поїзду везучого Митрополита. На всїх зелїзничих стациях, почавши від Галича, витали Впреосьвященого процесиї з доохрестних сїл з духовеньством на чолї і тисячі народу. О годинї $12\frac{1}{2}$ заїхав на львівский дворець сальоновий поїзд везучий станїславівску капітулу, відпоручників львівскої капітули і Впреосьв. Митрополита. На двірци дожидали Архипастиря в сали митрополича капітула, представителї капітул перемискої і станиславівскої, ректорат семинариї і представителї духовеньства сьвітского і монашого. При вїздї на перон повитав достойного Гостя хор питомцїв семинариї гимном церковним „Слава во вишних Богу“ між тим як Впреосьв. Митрополит війшов до приготовленої для привитаня салї. Тут промовив Впреп. о. митрат Андрей Білецкий такими словами: „Теплї і щирі серця руского духовеньства митрополичої архидиецезиї і вірних після послїдної волї вітцїв своїх принявши як найдорожшу спадщину неоцїнену віру обр. греко-руского і почитаючи єї — за що нехай буде Господу Богу найвисша честь і слава — і котрі удержують по приказу тої дорогої сьв. віри нерозривну звязь з своїми вітцями духовними, переповнені радостию на вість о назначеню Вашого Впреосьвященьства за милостию Божою і за благословеньством Сьв. Отця, того незрівнаного добродїя руского духовеньства і вірних і за ласкою Найясн. Цїсаря і Папа, того найбільшого Опікуна нашого — митрополитом галицким і архіепископом львівским. Ті серця бючи живійше ждали з нетерпеливостию на ту щасливу хвилю, коли їх дорогий князь церкви засяде на престолї галицких митрополитів і як люблячий отець і найревнїйший Архипастир угасить спрагу і заспокоїть духовним кормом голод та улагодить неодно зболїле і пробите серце. Отже та радістна хвиля надійшла; она перемінила ся в велике торжество духовеньства і вірних тої прастарої митрополичої архідиецезиї, а моїй смиренности припала в участи та честь виявити ту радість моїх братів і зложити в їх імени Вашому Впреосьвященьству дар скромний але з сердець найщирійших пливучий, а то найгорячійший привіт: „Витай найдостойнїйший Архипастирю в тім прастарім городї галицких митрополитів! З груди всїх, як духовних так і вірних підносять ся на крилах любови горячі молитви до Всевишного, аби благословив Вашому Впреосьвященьству на кождім кроцї, утверджав всяким добром житє і побут тут і удїлив ласки. щоби Ваше Впреосьв. жив в тім митрополичім городї мило і щасливо в найлїпшім здоровлю і щоби до тих хороших овочів працї в станиславівскій епархії доложив собі і узбирав тут у нас заслуги для добра церкви, духовеньства і вірних тої митрополичої архіепархії, котрі найгорячійшою любовію і найщирійшим привязанем Вашому Впреосьвященьству предані підносять оклик „Многая лїта!

По сім наступила промова Впреосьв. Митрополита, котру подамо в слїдуючім числї.

По відспіваню многолїтства від'їхав Впреосьвящений найкоротшою дорогою до храму сьв. Юра, де у воріт привитали Его асиста, крилошани, прибувші декани і сьвященики і всї львівскі братства церковні.

В церкві явили ся Е. Е. п. Намістник, Е. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Баденї, головнокомандуючий ґенерал Фідлер, Е. Е. др. Тхоржницкий, лат. Архіепископ др. Більчевский, вірм. Архіепископ Ісакович, суфраґан з Кракова еп. Новак, віцепрезидент Намістництва п. Лїдль, радник двора п. Мавтнер, члени Видїлу краєвого і ради міскої, ґенералїция і ин.

По введеню Впреосьвященого духовеньством і братствами до церкви і по відправленю молебня, відчитав канцлер о. др. Крижановский перед іконою Спасителя папску булю в латиньскім язицї, а з амвони відчитав єї почетний крилошанин по руски. Коли знято з Митрополита мантію, а надїто архієрейскі ризи приймив Архипастир палїюм і вступив на митрополичий престол, поблагословивши перед тим зібраний нарід хрестом. Тепер промовив о.

3)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

4.

Голова фірми успокоїв ся знову по тій прикрій задачі, щоби виказати вдовици по Гудзонї єї фінансове положенє, коли єго ухо зачуло відгомін тяжких кроків в конторі. Рівночасно дав зя почути острий голос, котрий неконче так делїкатно, як то можна було почути в сїм спокійнім місци, допитував ся, чи можна видїти ся з принципалом, чи нї. Видко, що мусїли сказати, що можна, бо тоті тяжкі кроки підходили щораз близше, а сильне двократне запуканє дало знати, що гість стоїть коло дверий.

— Просимо! — відозвав ся Джірдльстон і поклав перо на бік.

На то завізванє порушила ся клямка, і двері порушили ся поволи на завісах, але поки-що увійшов до комнати лиш сопух від горівки.

— Просимо! — повторив купець нетерпеливо.

На то друге завізванє показала ся велика розчухрана маса чорного волося і висунула ся поза край дверий. Відтак показало ся червоне як мідь чоло з парою кудлатих бров, зпід котрих зиркала пара жовтих здичілих очий. Они дивили ся хвильку на старого шефа, а відтак на єго окруженє; наконець, як би той чоловік був вдоволений своїми оглядинами, висунув і цїле лице з широким носом і великими устами, з великою звисаючою горішною губою і рядом почорнїлих зубів, а наконець і чорна щетиниста борода, на котрій було виразно видко слїди яйця, котре він очевидно спожив на снїданок. За головою всунулось зараз і туловище, але так само поволи, аж наконець показав ся в комнатї й цїлий чоловік. Був то сильно збудований мореплавець, убраний в сїру курту і синї штани, а в руцї держав капелюх, напущений тером.

— То Ви, капітане? — відознав ся шеф фірми, встаючи і стискаючи щиро подану руку тамтого. — Тїшу ся, що виджу Вас знову при добрім здоровлю і веселого.

— Та й я тїшу ся, пане — та й я тїшу ся також.

Голос єго був острий і охриплий, а хід непевний, так, як би він вже собі добре підпив. — Я увійшов длятого так поволи — говорив він дальше — бо не знав хто тут єсть. Таже Ви знаєте, що коли ми оба розмавляємо, то любимо, щоби не було нїкого при тім.

Купець підтягнув трохи брови в гору, як би на знак, що гадка взаїмної довірочности яка пробивала ся в словах єго капітана, не конче єму сподобала ся. — Та може сядете собі? — сказав він.

Тамтой другий взяв фотель і посунув єго аж в сам кутик контори. Відтак подивив ся уважно на стїну поза собою і застукав в ню ліктем; наконець сїв собі, але не без того, щоби від часу до часу не споглядав ся поза себе.

— Я, бачите, оттак трошки запаморочив ся — сказав він, звиняючись перед своїм принципалом. — Люблю знати, чи єсть хто поза мною, чи нема нїкого.

Вам би вже раз покинути ту погану навичку запивати ся — сказав пан Джірдльстон поважно. — Чоловік руйнує тим свої найкрасші дари, якими судьба єго надїлила. Будете за то терпіти на сїм і на тамтім сьвітї.

Капітанови Гамільтонови Міґе тота дуже виразна рада, видко, зовсїм не промавляла до серця. Противно, він розсьміяв ся сердито, вдарив ся по колїнах, і назвав свого принципала „якимсь дивним чудаком“ — переконанє, яке й сам о собі нераз висказував.

— Ну, то правда — сказав Джірдльстон по короткій хвили, — дїти, то дїти, а мореплавцї то завсїгди мореплавцї. По осьми місяцях повних клопотів і трудів, і то успішних — я гордий з того, що можу так сказати — треба вже трохи вибачити. Я не осуджую других після тих самих строгих засад, яких держу ся в моїм власнім житю.

Та й тота многозначна фраза не могла у завзятого Міґса викликати иншої відповіди, як лиш той сам пролив веселости і ті самі нечувані замітки о чудачности характеру єго пана.

— Мушу Вам поґратулювати за Ваш набір та пожелати Вам такого самого щастя і в слїдуючій подорожи — говорив купець дальше.

Слонева кість і золотий піск і кожі і живицї і кошенїля і ґума і гебанове дерево і риж

Архипресвитер ще раз до Впреосьв. Митрополита витаючи Его на Архієрейскім престолї яко наслїдника своїх предків епископів Варлаама, Атанасія і Льва Шептицких та пізнїйших митрополитів галицких почавши від Антонія Ангеловича, висказуючи надію, щоВпреосьвященний знаний з своїх незвичайних прикмет духа і серця поведе своїх вірних дорогою правди на славу сьв. нашої церкви.

По відповіди на ту промову підніс Митрополит оклик в честь сьв. Отця і Найясн. Цїсаря, а поблагословивши від великого престола нарід, удав ся проводжений торжественною асистою до палати, де ще раз удїлив благословенія зібраним перед церквою з балькона палати.

Новинки.

Львів дня 17 січня 1901.

— **Загальний збір „Україньско-руского драматичного товариста ім. Івана Котляревского"** у Львові відбуде ся дня 3-го н. ст. лютого с. р. (в недїлю) о 3-ій годинї пополудни в салї товариства „Руска Бесїда" (ринок ч. 10 I поверх). Порядок: 1) справоздане уступаючого видїлу з его дїяльности за минувший рік, 2) справоздане про стан касовий товариства, 3) справоздане контрольної комісиї, 4) вибір голови, его заступника, 10 членів видїлу і 4 заступників, 5) вибір контрольної комісиї, 6) внесеня членів і інтерпеляциї. — *Ів. Огоновский*, голова. *Т. Новицкий*, секретар.

— **100-ні роковини уродженя** обходив недавно крилошанин перемиской епархії о. Яків Нероновић, вислужений настоятель порохницкого деканата, парох в Розборі округлім.

— **З Надвірної** пишуть: Заходом Русинів надвірняньского повіта відбуде ся в пятницю 1-го лютого с. р. о 12-ій годинї в полудне в сали ратушевій в Надвірній економічно-просьвітне віче з викладами Вп. дра Мих. Коцюби, голови станиславівскої філії товариства „Просьвіта" і Вп пп. Нестайка і Полюшиньского. Віче попередить богослужене в церкві парохіяльній о 10 годинї рано. — Того самого дня вечером о годинї $7\frac{1}{2}$ відбудуть ся торжественні вечерницї в память 40-вих роковин смерти Тараса Шевченка після слїдуючої програми: 1) вступне слово; 2) Шевченка-Вербицкого „Завіщане"; 3) фортепян; 4) сольо сопранове відспіває п. О. П.; 5) Лисенка. а) „Ой пущу я кониченька", б) „Ой у поли три криниченьки", хор мужеский; в) деклямация п. К. У.; 7) Лисенка: а) „Козаченьку куди їдеш?" б) „Ой летїла горлиця", хор мішаний; 8) відчит; 9) Колесси Вулиця. хор мішаний; 10) деклямация п. С. М.; 11) Шевченка-Лисенка „Сьвято в Чигиринї", сольо баритонове відспіває О. А.; 12) Вахнянина: „Урра у бій" хор мужеский. Цїни місць: крісло 2 кор., партер 1 кор., галерия 40 сот.; для селян і міщан вступ безплатний.

— **Два тиждні в летарзї** спочиває син тернопільского купця Кеплера. Серце і живчик функционують правильно а поживу в плинї вливають ему до уст.

— **Підмога для королївскої родини.** Сербска королева Драга походить вправдї з родини воєводів, але дуже зубожілої. Сама королева і еї родина були так бідні, що мешкане їх складало ся з одної комнати і кухнї. Правительство сербске наміряє тепер предложити скупщинї до ухваленя закон признаючий своякам королевої Драги два мілїони динарів.

— **Намірене самоубийство.** На стациї жандармериї в Просівцях коло Підволочиск стрілив до себе в самоубийчім намірі жандарм М. з власного карабіна і зранив ся небезпечно в лївий бік. Про причину сего самоубийчого наміру ходять ріжні вісти.

— **Скочив по смерть.** Коло Родатич знайдено на зелїзници близько стациї парібка Федя Тїсточка, що служив у пан-отця в селї Вовчухи, з розбитою головою і ледви ще живого. Нещасливий вертав з інститута дра Буйвіда в Кракові, а коли поїзд минав его село, він не хотів їхати дальше аж до стациї та вертати звідтам назад і вискочив з вагона та забив ся.

— **З пятого поверха.** Молочарка у Відни Софія Дамер, лїт 55, котра від трох лїт займала ся торговлею молока, а котру в послїдних часах зафантовано за довги, так взяла собі свою біду до серця, що кинула ся з вікна пятого поверха на улицю і забила ся на місци.

— **Щури заїли.** Конскрипция, яка переводить ся тепер і на Угорщинї, викрила майже під самим Будапештом сумну подію на пустї Чока-Като. Конскрипцийний комісар зайшов був до хати, що сама одна стояла на пустї, але й зараз вийшов звідтам, коли ему представив ся там страшний вид. На земли лежало в крови тїло якогось чоловіка надгризене щурами. Комісар наробив крику, але нїхто не показав ся; на пустї не було й живісенької душі. Комісар дав тогди знати до громади Лячгаза, а громада знов до пештеньского суду повітового, а суд вислав наконець лїкаря на пусту. Заким то стало ся, минуло кілька днїв, а щури тимчасом гризли тїло. Остаточно розпізнано що то було тїло завідателя пусти. Він хоч був й хоровитий, лишив ся був самісенький один на пустї. Здає ся, що ему в послїдних днях погіршило ся і він вже не міг дати собі ради, а коли упав на землю, то вже й не міг боронити ся в[illegible] щурів, котрі, як здає ся, живцем его їли, бо видко як спливала кров здаєсь із ще живого тїла в тім місци, де щури надгризли. Тїло остаточно замерзло, а щурі дальше его обгризали.

— **Убийника італїяньского короля Гумберта,** котрий сидить тепер в кримінали в містї Мілянї, мають сими днями вивезти до баньо (тяжкої вязницї) в Портольонгоне. Ся вязниця стоїть на дуже стрімкій скалї, виставучій у море, і робить вражінє могили. В еї довгих мурах суть пороблені келї на одного чоловіка, широкі на 2 і чверть метра довгі на 4 а високі на три метри. Малесеньке віконце такої келї отвирає ся з долини в гору. Двері келї суть грубі і тяжкі, оббиті грубою бляхою, а крім того замикає їх ще сильна зелїзна решітка. З надворку вздовж мурів тих кель іде вузонька ґалерийка, з котрої сторожі вязничні кріз малесенькі глипки заглядають до кель і дивлять ся, що арештанти в них роблять. Сторожі ті зміняють ся в службі. Хто раз дістане ся до такого баньо, то так як би вже его й не було на сьвітї. В Портольонґоне сидить також і анархіст Аччіярітто, котрий свого часу допустив ся був замаху на короля Гумберта. Він нинї майже вже зовсїм з розуму зійшов — судьба яка стрічає там майже кождого арештанта, хиба що смерть зробить ему скорше конець.

— **Маленька сума!** Один нїмецкий математик поставив таке питане: Як би хтось в тім році коли народив ся Ісус Христос, зложив був 1 феник на відсотки від відсотків аж до кінця 1900 р., яка би з того наросла сума? — і обчислив, що з того феника наросла би така невеличка сума 2.308578.611336,806509.860888.037058 нїмецких марок. Ану спробуйте вимовити тоту суму! — Рахуючи нїмецку марку по 60 наших давних крейцарів, вийшла би з того така величезна сума: 138,514716.680208.390681.653282.223480 крейца-

---

і тютюн і овочі і оріхи цїлими міхами. Коли може бути лїпший набір, то я хотів би его видїти — сказав мореплавець певний свого.

— Знаменитий набір, капітане; дійстно знаменитий. Але трох з Ваших людий погибло?

— Таже погибло трох з тих урвителїв. Двох на пропасницю, а один від укушеня гадини, то біда з нинїшними моряками. Коли я ще був моряком, то ми були би встидали ся гинути від таких дурниць. От дивіть ся на мене. Я мав шіснайцять разів побережну пропасницю тай пізнав жовтого Джека та й червінку та й чорна кобра вкусила мене на Андаманьских островах. Я мав ще й холєру. Она вибухнула була на однїй брізї, коли я вїздив до Сендвічских островів; я був тогди керманичем і семеро людий з десяти померло. А я мимо того все ще ходжу по гребли тай буду ще довго по нїй ходити. Але що чувати у Вас, пане, чи можна чим в конторі закропити ся?

Купець встав, вийняв фляшку із шафи і налив спору чарку руму. Мореплавець випив еї одним духом як би воду і поставив порожну склянку на стіл і лиш цмокнув з вдоволеня.

— А що — відозвав ся він з неприятно довірочним поглядом — Ви мабуть дуже здивували ся, що ми взагалї вернули? — Може нї? Скажіть так щиро — один другому до очий!

— Старий корабель ще добре держить ся купи та й може ще довго держати ся — відповів купець.

— Може ще довго держати ся! А я гадав, що він вже давно буде лежати в океанї. Ми мали одного разу дуже темну ніч з західно-полуднево-західним вітром, ми збили ся з дороги і я гадав, що вже певно прийде погибель. Ще коли ми з Англії відпливали, то він вже не дуже був придатний до плавби на мори, а тогди ще сонце витопило було всю смолу із шпар і були такі діри, що можна в них було наскрізь палець всадити. Два днї і одну ніч треба було помпувати, бо корабель став був як решето. Я таки направду не гадав, що це колись верну знову до Льондону.

— Коли корабель міг видержати таку бурю, то й може відбути ще одну подорож.

— Може хиба вибрати ся в дорогу — сказав мореплавець зі злобним усьміхом, — але до кінця певно не дойде.

— От, дурницї, Ви Міґс сегодня, не той що давнїйше. Ми цінимо Вас яко відважного чоловіка, що не боїть ся нїчого — от напийте ся ще одну — хто не має відваги, не може нїчого зискати. Таким способом стратите свою славу.

— Корабель бо вже дуже драптивий — обставав капітан при своім. — Мусите его трохи направити, заким піде знову в дорогу.

— Та щож маємо на нім зробити?

— Треба его взяти на сухий док і добре понаправляти. Міг би затонути, заким би ще виплив з каналу, як би его лишити таким, який єсть.

— Добре — сказав купець холодно. — Коли вже конче того хочете, то треба направити. Але то, розуміє ся, зробить значну ріжницю у Вашій платни.

— Ого!

— Ви дістаєте тепер пятнайцять фунтів місячно і пять процент провізиї. То виїмково висока платня з огляду на небезпечність, на яку виставляєте ся. Ми поставимо коробель в сухий док, а Ваша платня буде тогди десять фунтів і два й пів процент провізиї.

— Ого! поволи, поволи! — крикнув мореплавець. Его як мід червоне лице стало ще трохи темнїйше як звичайно, а его жовті очи засьвітили ся несамовито. Ідїть до чорта, хочете менї урвати платню?! — зашипів він приступаючи до стола і опираючись на него руками, підчас коли своє розлючене лице нахилив до купця так близько, що ледви на стопу було віддалене від него. — Не грайтесь зі мною, чоловіче, бо я вільний британский мореплавець і не бою ся нїчиїх кулаків.

— Ви пані! — сказав купець — сядьте собі!

— Таже Ви хочете зменшити менї платню, може нї? — заверещав капітан Гамільтон Міґс надаючи собі ще більше злости. — Мене, що для Вас працював і мучив ся, що за Вас готов був і смерти пожити! А погадайте собі, що я розповів би маленьку історию о зміні плїмзильских знаків [1] — а що було би тогди з фірмою Джірдльстон! Менї здає ся, що Ви волїли би ще раз тілько менї платити, як щоби тота істория рознесла ся по сьвітї.

— А то що має значити?

— Що то має значити? Ви чей знаєте добре, що то має значити, може нї? Деж там, нї! То може не Ви казали нам замалювати в ночи плїмзильскі знаки і поставити їх висше?

— Чи може хочете таки направду казати що то я?

— А вжеж! — крикнув розлючений мореплавець.

Купець задзвонив дзвінком, що стояв на столї. — Джільра підїть-но і закличте якого полїцияна.

---

[1]) Знаки, які завів Плїмзиль (Plimsoll) на кораблях, щоби означувати, як глубоко може якийсь корабель іти у воду.

рів. або два рази тілько сотиків. отже на теперішні гроши: 2,770294.333604.167813.633065.644469 корон і 60 сотиків. Словами: 2 квінтиліони. 770294 квадріліонів, 333604 трілїонів, 167813 білїонів, 333065 мілїонів і шістьсот сорок чотири тисячів чотириста пісдесять девять корон. Математик той додав ще: Як би хтось хотів ужити тої без труду прибираної суми лїпше як лиш на покрите коштів війни з Хінами, то міг би казати зробити собі з неї золотий ґльобус (з золота, в котрім 900 частий чистого золота а 100 частий міди). котрого промір був звиш 46 разів більший як промір землї

— **Загадочне убийство студента Вінтера в Хойницях** в Познаньщині, не вияснене доси анї процесами. анї слїдством судовим, котре мимо закінчених процесів. веде ся дальше, віджило тепер на ново але факти, які вийшли на верх. можуть хиба ще лиш більшого наробити хаосу. Дня 14-го с. м. розійшла ся була чутка, що в Хойницях найдено зимовий пальто ґімназияста Вінтера. Чутка ся показала ся неправдивою, але мимо того опирала ся она на правдї, бо на другий день, т. є. дня 15 с. м. знайдено дійстно зимове одїнє Вінтера. і то на подвірю дївочої школи. Прокуратор дістав був перед тим анонїмний лист, що згадана одежина буде лежати на гробі Вінтера; там єї й шукано а тимчасом знайдено зовсїм деинде. Пальто було чистїсеньке, без слїдів крови, навіть і не вохке: анї не вкрите інеєм, — сухісеньке, як би его лише що хтось виймив із скринї. Факт сей треба конче уважати за доказ що убийник Вінтера або бодай его спільники знаходять ся в Хойницях. Кажуть, що прокураторип впала вже на слїд дійстного убийника і мала зробити ревізию у якихсь людий. і то мабуть стало ся причиною. що підкинено пальто. Отже то один новий факт в сїм загадочнім убийстві. — Другий факт знов такий, що міскому радному Кльоцови прислав хтось з Ґданьска анонїмну хустку, котра має бути нїби тою, котру Вінтер носив на шиї. Наконець треба занотувати ще трету, також досить дивну вість в сїй самій справі. В дирекциї полїциї з'явив ся челядник столярский Макс Вольф, родом з Бидгощи котрий служив в чужинецкім леґіонї француским в Белябес в Африцї, а тепер вандрує по сьвітї, сказав: Якийсь Німець, що служив разом з ним в леґіонї, сказав єму, що замість зносити шикани своїх настоятелїв, волїв би вернути до краю і спільно з другими відбути кару за убитє ґімназияста Вінтера в Хойницях. Імени того Німця він не знає; той служить при 25-тій компанїї першого полку в Белябес в Оранїї, а перед тим був різницким челядником в Хойницях в Прусах. Полїция пруска поробила вже кроки, щоби й сю справу розвідати.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Повідомляє ся що задля сніжних заметий застановлено дня 14 с. м. аж до відкликаня рух всїх поїздів на шляхах Лужани-Стефанівка, Неполоківці-Вижниця, Коломия-Слобода Рунґурска копальня і Надвірняньске Передмістє-Шепарівцї Княждвір, а тілько рух товарових поїздів, на шляхах Гадікфальва-Бродїна і Карльсберґ-Путна.

Повідомляє ся, що з днем 12 січня с. р. привернено рух всїх поїздів на шляхах Коломия—Слобода Рунґурска копальня і Надвірняньске Передмістє — Шепарівцї — Княждвір коломийских льокальних зелїзниць.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 17 січня. Цїсар затвердив новий статут для робітників салїнарних, їх вдів і сиріт. Нові постанови поліпшають значно платню тих робітників.

Відень 17 січня. На стациї Ст. Пельтен наїхала льокомотива на особовий поїзд, в наслідок чого 5 подорожних потерпіло легкі рани.

Рим 17 січня. Аґенция Стефанїого заперечує поголосцї о мнимім занедужаню папи.

Берлин 17 січня. Прибув сюди вчера архикнязь Франц Фердинанд, аби взяти участь в торжестві 200-лїтного ювилею пруского королївства. На зелїзничім двірци повитав єго цїсар Вільгельм.

Нірнберґ 17 січня. Оснуватель сьвітової слави фабрики оловців Іван Фабер помер тут в 92-ім роцї.

Раба 17 січня. Помер тут епископ Залька.

Курс львівский.

Дня 16-ого січня 1901.		платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		626·—	640·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		530 —	538 —
Акциї гарбарнї Ряшів		—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		400 —	420·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		90·—	90 70
Банку гіпот. 5% преміов. . . .		109·50	—·
Банку гіпот. 4 1/2%		98·10	98·88
4 1/2% листи застав. Банку краєв.		98 70	99·40
4% листи застав. Банку краєв. .		92·—	90 70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .		92·—	92 70
„ „ 4% льос. в 41 1/2 лїт.		93 —	93·70
„ „ 4% льос. в 56 лїт.		91·20	91 90
III. Облїґи за 100 зр			
Пропінацийні гал.		95·70	96 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		101·—	101·70
„ „ „ „ 4 1/2%		98 70	99 40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		92·50	93 20
Позичка краєв. з 1873 по 6%		100 —	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		93·50	94 20
„ м. Львова 4% по 200 кор.		88·—	88 70
IV. Льоси			
Міста Кракова		66·—	70 —
Міста Станиславова		150 —	—·—
Австр. червон. хреста	Курс віденский	48·—	50.—
Угорскі черв. хреста		23·	24 —
Італ. черв. хрес. 25 фр.		—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К.		59·—	61·—
Базиліка 10 К.		14 10	15·10
Joszif 4 K.		6 50	8·—
Сербскі табакові 10 фр.		8·50	10·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11 27	11·45
Рубель паперовий		2·53	2·57
100 марок німецких		117·40	118·—
Долар америк.		4·80	5·—

Капітан Гамільтон Міґс, видко, трохи налякав ся того несподіваного кроку свого противника. — Не спішіть ся, пане! — сказав він. — Та на що?

— Хочу казати Вас арештувати.

— За що?

— За страшенє і грожене та за намірене вимушуванє.

— Нема сьвідків на то! — сказав на то мореплавець, трохи вже податливійше, а трохи ще зухвало.

— Один все це знайде ся! — відозвав ся Езра Джірдльстон входячи до комнати.

Він стояв межи обома дверми, котрими входило ся до контори і чув послїдну часть розмови.

— Ви казали, що могли би пустити клевету на мого батька, як би він не підвисшив Вам платнї.

— Я не мав нічого злого на думцї — сказав капітан Гамільтон Міґс, споглядаючи неспокійно то на одного, то на другого. Він, коли був ще молодший, робив нераз знакомість з законами а тепер не мав охоти єї віднавляти.

— Хтож замалював плїмзильскі знаки?

— То я замалював.

— А чи Вам казав хто то робити?

— Нї.

— Чи впустити полїцияна, пане? — спитав Джільра відхиливши двері.

— Попросїть єго, нехай хвильку зачекає — відповів Джірдльстон.

— Ну, якже, капітане, щоб вернути знов до річи, чи взяти нам „Чорного Орла“ на сухий док і зменшити Вам платню, чи волите вернути під тими самими услівями?

— Аби мене чорти взяли, волю вернути — сказав капітан зухвало вложивши руки в кишенї своєї курти і сївши собі знову на крісло.

— То добре — сказав на то єго понурий шеф. — Клясти то дуже погана навичка. — Скажи, Езро, полїцияновы, нехай собі іде.

Молодий мужчина вийшов з вдоволеним усьміхом а тамтї оба лишили ся знов самі.

— Годї буде заспокоїти правительственного комісаря, коли щось не зробимо на кораблю — сказав моряк по хвили, підчас коли роздумував над тим, що зле зробив.

— Розуміє ся, що щось зробимо. Фірма не скупа, хоч і уникає непотрібних видатків. Кажемо корабель на ново помалювати і позаливати смолою та понаправляти такеляжу [2]). То ще добре хоч старе судно, а під командою одного із найенерґічнїйших мореплавців — бо за такого ми Вас охотно признаємо — зможе оно перебути ще неодну подорож.

Ви платите менї за моє ризико, як ось і самі сказали — відповів на то мореплавець. — Але чи то не за жорстоко супротив других, супротив керманича і моряків?

У всїм єсть ризико, мій любий капітане. Нема в сьвітї нїчого без ризика. Пригадайте собі, що сказано о тих, котрі на кораблї пускають ся на море. Видять чудеса в глубинї, а за то виставляють ся на малу небезпечність. Мою хату при Церковній улици може землетрясенє розвалити або її вихор може рознести мури, але не завсїгди думаю о тім, що так може стати ся. Так і Ви не можете заручити за то, що „Чорному Орлови“ мусить безусловно приключити ся якесь нещастє.

(Дальше буде.)

[2]) Такеляжа — всї линви на кораблї.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).